

มรดกทางวัฒนธรรมที่แม่เจ้ม

เรื่องแลطف้าว: สีบพงษ์ จารย์สีบศรี
อาจารย์ประจำคณะศิลปกรรมและสถาปัตยกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา

เมืองเจน หรือเมืองเจน หรืออำเภอแม่เจน จังหวัดเชียงใหม่ ดินแดนแห่งวัฒนธรรมล้านนาที่โดดเด่นด้วยขนบธรรมเนียมประเพณีและวิถีชีวิตชาวบ้าน ที่พวกเขายังร่วมกันรักษาสืบสานสืบทอดไว้ จากอดีตสู่ปัจจุบัน ผูกพันแบบหนึ่งกับขนบธรรมเนียมประเพณีผ่านงานบุญ พิธีกรรม และธรรมเนียมปฏิบัติต่างๆ ทั้งในเหย้าเรือนที่พักอาศัย ในชุมชน และในวัดวาอาราม ซึ่งนับวันนับแต่จะหาดูหาสัมผัสได้ยากขึ้น

ชาวแม่แ杰มจำนวนไม่น้อยยังคงยึดอาชีพเกษตรกรรม ทำนา ทำสวน ทำไร่ มีวิถีชีวิตที่เรียบง่าย ผูกพันกับบัดและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เคารพ นับถือในชุมชน เมืองปัจจุบันที่การคมนาคมและการสื่อสารเจริญก้าวหน้า เทคโนโลยีและวิถีชีวิตแบบใหม่จากภายนอกหลังให้เข้าสู่ทุกชุมชน ในแม่แ杰มอย่างทั่วถึงแล้ว แต่พวกรเขาก็ยังคงรักษารูปแบบดั้งเดิมของ ตนเองไว้ได้ในระดับที่น่าพอใจ ด้วยคติความเชื่อและการยึดมั่นในอารีต ประเพณี อีกทั้งแม่แ杰มยังมีภูมิปрабเทที่สวยงามด้วยความเป็นเมืองใน หุบเขา ล้อมรอบด้วยเขาสูง พื้นที่เป็นเนิน มีความลาดชัน นำไปแม่แ杰ม ไม่น้อยจึงต้องเป็นนาขันบันได เมื่อถึงหน้านา ยามที่ต้นข้าวในนาเขียวาวี จนถึงยามที่เมล็ดข้าวสุกปลั้ง ห้องนาจะเหลือองร่ามเป็นทุ่งรวงทอง ยิ่งส่องเสริมให้แม่แ杰มมีทิวทัศน์สวยงามน่าหลงใหลดีงดูนักท่อเที่ยว และผู้คนยิ่งถ่ายภาพให้ต้องหาโอกาสมาเยือนสักครั้ง

นอกจากนี้ แม่แจ่มยังมีสถาบันด้วยกรรมทั้งบ้านเรือน องค์ประกอบอนุชัชนา และวัดวาอารามแบบประเพณีล้านนาที่สวยงามหล่ออยู่เป็นจำนวนมาก โดยมีวิถีชีวิตและประเพณีของชาวแม่แจ่มเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ทำให้สถาบันด้วยกรรมเหล่านั้นนำสู่จีนขึ้น และทำให้แม่แจ่มมีเสน่ห์ที่ชวนให้ผู้คนยอมรับและต้องหาโอกาสมาเยือน มาลั่มผ้าสี

ประเพณีแห่งคัวตานจะถูกจัดขึ้นในวันเพ็ญของทุกเดือน ชาวแม่แจ่มร่วมกันรักษาประเพณีที่น่าชื่นชมนี้มายาวนาน ประเพณีที่ชาวแม่แจ่มทั้งหนุ่มทั้งสาวและคนเฒ่าคนแก่ ทั้งชายและหญิงจากทุกกลุ่มทุกชุมชน จะร่วมกันทำคัวตานขึ้นในช่วงเช้า แล้วแห่ไปถวายวัดในช่วงบ่ายถึงเย็น โดยทุกกลุ่มทุกชุมชนทุกหัววัดจะแห่ไปถวายพร้อมกันที่วัดเดียวทั้งภูมิภาคในแต่ละเดือน หมุนเวียนกันไป เช่น วันห้าเป็นหรือวันเพ็ญเดือนห้า ซึ่งเป็นวันมามบูชา จะรวมกันไปถวายที่วัดเจียง วันแปดเป็นหรือวันเพ็ญเดือนแปด ซึ่งเป็นวันนิศาขบูชา ไปถวายที่วัดกองกาน วันหกเป็นหรือวันเพ็ญเดือนหก ไปถวายที่วัดช้างเคียง ชาวบ้านหัววัดนั้นๆ ก็จะเป็นเจ้าภาพให้การต้อนรับด้วยข้าวปลาอาหารที่เตรียมกันมาตั้งแต่ช่วงเช้า บรรยายกาศการแห่คัวตานเข้าวัด เป็นสิ่งที่น่าประทับใจ เพราะเราจะเห็นภาพที่ “คณะครรภาระจะแห่แห่นแต่นั้นแต่ ฟ้อนม่วนฟ้อนจัน ตึงษิ่ง ตึงจาย” บนวนประดับธงทิวพระสงฆ์องค์เจ้า ผู้เฒ่าผู้แก่ คัวตานและกลองใหญ่ เป็นประเพณีที่บูรณะซ้ำๆ มากวันเพ็ญอย่างไม่รู้เบื่อ ทำกันทุกเดือนตลอดปี ทุกปีลดอกชีวิต

นอกจากนี้ ยังมีงานนunuประเพณี ธรรมเนียมปฏิบัติและพิธีกรรมต่างๆ ให้ได้สัมผัสอีกด้วยอย่างเช่น การทำบุญใส่บาตรข้าวนา่นของ

ชาวแม่แจ่มที่ถือปฏิบัติกันในวันสำคัญทางศาสนาต่างๆ การทำบุญเผาหลัวพระเจ้ากับตาข้าวใหม่ การทอดกรุนผ้าป่า การตามก้าวysลาก และการทำบุญพังเทคนพังธรรรมในวันสำคัญต่างๆ

เสน่ห์ของแม่แจ่มอย่างหนึ่งคือ หัตถกรรมประเพษที่สืบทอดกันมา คือผ้าห่อ ลายหน้าหมอน แต่เดิมนั้นการห่อผ้าเป็นจิตวิญญาณของหญิงชาวแม่แจ่ม เด็กผู้หญิงทุกคนจะถูกปลูกฝังให้ห่อผ้าเป็นตั้งแต่อายุน้อยๆ และเป็นการเรียนรู้ทั้งกระบวนการ ตั้งแต่การปลูกผ้าฝ้ายเก็บผ้า การเตรียมด้วยจนถึงการห่อผ้าและเย็บผ้า เริ่มจากผ้าและแบบง่ายๆ เรื่อยไปจนถึงขั้นสูง เป็นการห่อผ้าเพื่อใช้งาน ทอเพื่อใส่ลงในครอบครัว ใช้เวลาว่างจากการทำงาน แม้ความเข้มข้นของวัฒนธรรมนี้จะลดลงไปในปัจจุบัน แต่ก็ยังคงปรากฏให้เห็นทั่วไป เราจะเห็นกีทอผ้าอยู่แทบทุกบ้าน ทั้งมีการรวมกลุ่มหอผ้ากัน เช่นที่บ้านห้องฝ้าย บ้านทับ บ้านไร และที่บ้านต่อเรือ ผ้าห่อที่ได้เด่นมีชื่อเสียงมากของแม่แจ่มคือการห่อผ้าตีนจก เป็นการห่อที่ใช้การ “จกลาย” ที่ต้องใช้ความสามารถและเวลาในการห่อมาก การห่อจะของแม่แจ่มมีลักษณะเฉพาะที่ไม่เหมือนที่ใด เพราะเป็นการห่อคัวหัวน้ำลายลง ใช้ขันเม่นหรือเหล็กแหลมควักเส้นผ้าขึ้นมาผูกเงื่อนเก็บลายด้านบน ทำให้ประณีตเรียบร้อยมาก เพราะช่างทอมองจากด้านหลังลาย นอกจากนี้ บินปักผนกทองเหลืองของพ่ออุ้ย gon แก้ว อินเต๊ก่อน ก็เป็นหัตถกรรมพื้นบ้านที่มีส่วนสร้างชื่อเสียงให้แม่แจ่ม ที่มีนักท่องเที่ยวจากที่ต่างๆ แวะเวียนเข้าไปหาอยู่ประจำ แม้วันนี้ฟ้ออุ้ย gon แก้วจะจากไปแล้ว แต่ลูกสาวก็ได้สืบทอดหัตถกรรมเหล่านี้เดียวของแม่แจ่มนี้ต่อไป

สถาบัตยกรรมพื้นถิ่นในแม่น้ำเจ้า เป็นประเภทเรือนไม้พักอาศัยแบบประเพณีล้านนา หลังเหลืออยู่จำนวนมาก หลายหลัง ให้ผู้นิยมสถาบัตยกรรมพื้นถิ่นได้ไปชื่นชม เรือนไม้จั่วแฝด หรือ “สองจ่อง” ได้คุณสูง เสา袞ลามจากไม้ซุงทั้งต้น หลังคามุงกระเบื้องดินของพื้นเมือง หรือกระเบื้องซีเมนต์แบบโบราณ ประดับยอดจั่วด้วยเครื่องยอดที่เป็นเอกลักษณ์ของพื้นที่ สัดส่วนงดงาม บันไดหน้าหลัง ทำชานพักใหญ่ ทั้งตอกแต่งซุ้มบันไดหน้าให้น่าคุ้นตา ทั้งองค์ประกอบบ้านก็ยังมีและใช้อยู่ ในชีวิตประจำวัน หลังข้าวที่ยังคงมีข้าวเปลือกเก็บอยู่ภายใน กินข้าวของตัวเองจากนาของตัวเอง ตูบไฟที่แยกจากเรือนไม้ให้คั่นไฟรับกวน เพราะยังใช้ไฟที่เก็บจากสวนป่าหลังบ้านหุงอาหาร สวนครัวหลังบ้านพื้นผังไม้ต้องซื้อหา สวนป่าหลังบ้านปลูกไม้ที่ใช้งาน จำนวนมาก ไฝ หรือผลไม้ไว้กิน เป็นภูมิทัศน์วัฒนธรรมที่น่าชม

วัดสำคัญของแม่น้ำเจ้า เป็นวัดยางหลวง ที่มีอิฐสถาปัตยกรรมที่มีปราสาทพระเจ้าแบบล้านนา มีวัดป้าแಡด ที่มีจิตรกรรมฝาผนังล้ำค่าที่แสดงภาพวิชิตชาร์แม่เจ้มเมื่อร้อยกว่าปีก่อน และหอไตรเก่าแก่ วัดพุทธอุ่น ที่มีอุโบสถกลางสระ มีบ่อน้ำเข้าน ตามน้ำธรรมชาติที่ใสสะอาด ไหลไม่มีวันหยุด ที่ชาวบ้านได้ตักตวงไปกิน มีวัดกองกาน ที่มีพระเจ้าตนหลวงที่ชาร์แม่เจ้ม ให้ความเคารพนับถือ มีวัดช่างเคิง ที่มีพระธาตุช่างเคิง จุดเริ่มต้นของเมืองแจ่มที่ศูนย์กลางเมือง มีวัดบ้านทับ วัดที่มองเห็นแต่ไกลผ่านทุ่งนา เชี่ยวชาลี เป็นวัดกลางทุ่งของผู้นิยมถ่ายภาพ เป็นวัดที่มีศรัทธาจำนวนมาก และนิยมแต่งกายพื้นเมืองทุ่งชินตีนจามาทำบุญที่วัดให้ผู้นิยมวัฒนธรรมล้านนาได้ชื่นชม และวัดอื่นๆ อีกหลายวัดที่สวยงามน่าชื่นชม

พิธีกรรมต่างๆ จากความเชื่อของคนเมืองให้เห็นได้ในแม่น้ำเจ้า ทั้งพิธีกรรมเนื่องในพุทธศาสนาเกิดขึ้นในวัดวาอาราม พิธีกรรมเนื่องในประเพณีล้านนา และพิธีกรรมเนื่องในความเชื่อเรื่องผี พิธีกรรมที่เกิดขึ้นมาใหม่ เช่นการนำเสนอนักท่องเที่ยวหรือครุฑ แต่เกิดขึ้น เพราะเชื่อว่าต้องมีทั้งพิธีล่องสังขารในวันสังขารล่อง (ปีใหม่เมือง) ถวายไม้ค้าโพธิ์ ขันทรายเข้าวัด เพาหลั่วพระเจ้า丹ข้าวใหม่ พิธีไหว้ผีชนุน้ำ พิธีไหว้ผีฝาย พิธีดัดหัวผู้อาสาโล พิธีไหว้ผีความเมือง หรือพ่อเจ้าหลังเมือง แม่น้ำเจ้ม ฯลฯ ยังมีให้เห็นได้ทุกงานนี้ที่แม่น้ำเจ้า เป็นมรดกทางวัฒนธรรมจากปู่ย่าตายาย

แม่น้ำเจ้มจะมีภูมิประเทศสวยงาม เป็นเมืองในทุบเขاهหลังดอยอินทนนท์ มีสถาบัตยกรรมล้ำค่าที่หาดูยากในพื้นที่อื่น เป็นแบบประเพณีล้านนาที่เปลี่ยนแปลงช้ากว่าดินแดนล้านนาอื่น แต่เสน่ห์ของแม่น้ำเจ้มอยู่ที่วิชิตของผู้คนชาวแม่เจ้มเป็นสำคัญ วิชิตที่ถูกอนุรักษ์ไว้โดยจิตวิญญาณของชาวแม่เจ้ม เป็นไปโดยธรรมชาติ ปราศจากการบุนการอนุรักษ์ใดๆ นาบริหารจัดการ การเข้ามาของวัฒนธรรมอื่น โดยสืบทอดกัน และผู้คนที่อพยพเคลื่อนย้ายเข้ามา ยอมส่งผลต่อแม่น้ำเจ้ม แม้จะไม่รุนแรงและรวดเร็วเหมือนที่อื่นๆ แต่ในที่สุด การเปลี่ยนแปลงก็จะทำให้เสน่ห์นี้หมดไป และถ้าสถาบัตยกรรมพื้นถิ่นล้ำค่าก็เปลี่ยนแปลงเสื่อมคลายไปด้วยไม่ว่าพระเดชพลใดๆ คุณค่าของเมืองแม่เจ้มหรือแม่น้ำเจ้มก็จะเหลือเพียง野心หนึ่งของเชียงใหม่ที่มีอีกดีที่น่าชื่นชมเท่านั้น **จบ**

สิบพงศ์ จิตย์สับศรี

เป็นคนเชียงใหม่ จบการศึกษาปริญญาตรีสาขาสถาปัตยกรรม และปริญญาโทสาขาสถาปัตยกรรมไทยจากมหาวิทยาลัยศิลปากร รับราชการกรมโยธาธิการ ตั้งแต่ปี 2528 ถึง 2544 จึงโอนไปเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา สังกัดคณะศิลปกรรมและสถาปัตยกรรมศาสตร์ รับผิดชอบการสอนในกลุ่มนิเทศฯสถาปัตยกรรมไทยพื้นถิ่น และอนุรักษ์สถาปัตยกรรม พัฒนาการทำงานวิจัยและบริการวิชาการแก่สังคม โดยเฉพาะด้านสถาปัตยกรรมพื้นถิ่น และด้านการอนุรักษ์ที่ถั่ง ประกอบกับมีความสามารถด้านโปรแกรมคอมพิวเตอร์ได้ดี จึงพยายามใช้สื่อใหม่ เทคโนโลยีใหม่มาทำงานเชิงอนุรักษ์ อ่านผลงาน “มรดกทางวัฒนธรรมที่แฝงแจ่ม” ในคอลัมน์ @Space

ประชา อภิวัฒนกุล

จบการศึกษาระดับปริญญาตรี คณะวารสารศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ คลุก กับงานข่าวและงานเขียนชิงวิเคราะห์มาต่อตอกว่า 30 ปี ขอบแนวคิด “การอยู่อาศัย” ซึ่งมี มิติที่กว้างกว่า ลึกซึ้งกว่า และครอบคลุมมากกว่าแค่มิติ “ที่อยู่อาศัย” เพียงลำพัง ได้มี โอกาสสัมผัสโครงการบ้านสบายเพื่อย้ายตามสำหรับผู้สูงอายุซึ่งเป็นผู้มีรายได้น้อยและผู้ยากไร้ นับแต่เริ่มต้นที่บางตะบูน เมืองเพชรบุรี จนถึง เมืองแกลง จ.ระยอง เป็นโครงการที่ชื่อน ความพิเศษมากกว่าแค่สายตามอง อ่านผลงาน “อนาคตบ้านสบายเพื่อย้ายตา จากมิติ CSR สู่ชิงพาณิชย์” ในคอลัมน์ What's New

พกชาด เสียงแจ้ง

จบการศึกษาการผังเมืองบัณฑิต สาขาวิชาการวางแผนผังเมือง คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ และการผังเมือง มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เข้าทำงานบริษัท กรุงเทพธนาคม จำกัด ในตำแหน่งนักวิเคราะห์ผังเมือง โครงการผังเมืองรวมกรุงเทพมหานคร ปรับปรุงครั้งที่ 3 ก่อนเข้าศึกษาต่อในระดับผังเมืองมหาบัณฑิต สาขาวิชาการวางแผนเมือง คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ และการผังเมือง มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ อ่านผลงาน “การกำหนดแนวทางในการออกแบบการทางกฎหมายเพื่อการอนุรักษ์ สำหรับเทศบาลตำบลนครเนื่องเขต จังหวัดฉะเชิงเทรา” ในคอลัมน์ Architecture